

Въ това врѣме пристигна пратеникътъ на Фаона съ извѣстие, че сенатътъ вече е произнелъ присъдата и че „*regicida*“ трѣбва да умре споредъ древния обичай.

— Какъвъ е тоя обичай? — съ поблѣднѣли бърни попита Неронъ.

— Ще те вържатъ за шията и ще те влачатъ по земята, до дѣто издохнешъ, а тѣлото ти ще хвърлятъ въ Тибръ, — жестоко отговори Епофродитъ.

А Неронъ разадра плаща на гърдитѣ си.

— Значи, врѣмето е дошло! — каза той, като погледнахъ небето.

И още еднажъ повтори:

— Какъвъ артистъ загинва!

Въ тая минута се чухъ стъпки на конь. Това бѣше центурионътъ, който, на чело на отдѣление войска, идѣше за главата на Агенобарба.

— Бързай! — извикахъ волноотпустнатитѣ.

Неронъ тури ножа на шията си, но плитко се порѣза съ страхливата си ржка и бѣше очевидно, че никога не ще се осмѣли да ржгне ножа по-дълбоко. Въ тая минута Епофродитъ неочаквано блѣснхъ ржката му и ножътъ потънхъ, очитѣ на Нерона се испулихъ — страшни, огромни, уплашени.

— Азъ ти носѣж животъ! — извика, като влизаше, центурионътъ.

— Късно! — съ хрипливъ гласъ отговори Неронъ. И послѣ прибави:

— Ето какво значи вѣрность!

Въ единъ мигъ смъртта надви на съзнанието. Крввта съ чърни струи се лѣеше отъ тлѣстата му шия по градинскитѣ цвѣта. Краката му захванхъ да ровятъ земята и той умрѣ.

Вѣрната Актея на другия день покри тѣлото му съ драгоцѣнни платове и го изгори на прѣпъленъ съ благовония костеръ.

И тѣй минхъхъ врѣмената на Нерона, както минаватъ вихритѣ, бурята, пожара, войната, чумата. А базиликата на Петра и до сега господствува отъ височинитѣ на Ватиканския хълмъ надъ града и свѣта. На първитѣ Копенски врата стои и сега камбанария съ почти истритъ надписъ: „Камо грядеши, Господи?“

К Р А Й.